

# UČINIT Z NAŠEHO ŽIVOTA DAR

**“Pojďte ke mně”**  
(Mt 11,28).

**Ježíš zve dnes i nás, abychom se k němu přiblížili.**

Ukázal se jako viditelná tvář Boha, který je láska, **Boha, který nás nesmírně miluje** takové, jací jsme, s našimi schopnostmi i omezeními, s našimi touhami i s našimi selháními!

Zve nás, abychom důvěřovali jeho „zákonu“, který není tížícím břemenem, ale jhem, které netlačí, **schopným naplnit radostí srdce těch, kteří podle něj žijí.**

**Tento zákon vyžaduje úsilí, abychom se neuzavírali do sebe, ale abychom z našeho života činili stále plnější dar pro druhé, den za dnem.**

**“Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.”**

(Mt 11,28).

**Ježíš i něco slibuje: „... já vás občerstvím.“**

Jakým způsobem? Především svou přítomností – ta se v nás stává rozhodnější a hlubší, když si Ježíše zvolíme za pevný bod svého života; dále zvláštním světlem, **které osvětluje naše každodenní kroky** a ukazuje nám smysl života, i když jsou vnější okolnosti obtížné.

**Když navíc začneme milovat tak, jak miloval sám Ježíš, nalezneme v lásce sílu jít dopředu a plnou svobodu, protože takový je život Boha, který námi prostupuje.**

**“Pojďte ke mně”**

(Mt 11,28).

**Přijměme toto Ježíšovo pozvání jít za ním a uznejme ho jako zdroj naší naděje a našeho pokoje.**

Přijměme jeho „přikázání“ a snažme se milovat, jak to dělal on, při nespočetných příležitostech každodenního života v rodině, ve farnosti, v práci. **Odpovídejme na křivdu odpuštěním,**

**stavme mosty spíše než zdi a dejme se do služby těm, kdo jsou sužováni těžkostmi.**

**Objevíme, že tento zákon není břemenem, naopak nám „dává křídla“, díky nimž vzlétneme vysoko.**

**Křídla, díky nimž vzlétneme.**

**“Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. (Mt 11,28).**

**“Tak to už stačí, už fakt nemůžu! Je vůbec možné, že když vyslovím nějakou svou potřebu, nikdo mě neposlouchá?”**

Takhle se tisíckrát doma rozčilím.

A teď sám kroužím po městě. Všichni moji spolužáci jsou na výletě. Já jsem to vzdal, protože jsem měl jiné plány na letošní léto.

Zatímco přemýšlím, jak se zbavit svého vnitřního neklidu, rozhodnu se jakoby ze zvyku, že půjdu do kostela, u kterého jsem se ocitl. Hned jak vstoupím, zachytím zvláštní pokoj... propuknu v pláč.

Proč se poslední dobou tak rozčiluji?

Chci si u Ježíše naříkat a taky naříkám, a předkládám mu seznam všech svých selhání. Uprostřed slz si uvědomuji, že Jemu můžu říct všechno s jistotou, že On mě poslouchá.

**„Poznal jsem tě jako Lásku a v ni chci věřit i dál, i když teď je to těžké.“**

Zatímco jsem v tichu před Ním, zdá se mi, jako bych byl lehčí. Aniž bych si to uvědomil, mezitím začíná mše a někdo si ke mně sednul do lavice. Zvednu oči a vidím, že jsou to moje rodiče. Přichází objetí s nádechem vzájemného odpuštění. Ježíš znovu zasáhl.

Zůstávám v kostele, abych za tuto chvíli poděkoval. Domů se vracíme společně a naši mě pozvou na zmrzlinu.